

maal paa, og jeg for mit Bedkommende kan ikke Andet end udtale min Tilfredshed med, at Kommissionen er saa aabenhjertig, efter at den har været paa Pladsen, idet den rent ud siger, at Plantageeierne, Arbejdsherrerne, kunne ikke frigjøre sig for den Tankegang, at de betragte Arbejderne som et Slags Væsnere, som de maa trække den størst mulige Nytte af. Det er det, som efter min Mening gjør, at saadanne Arbejderforhold er utilfredsdelige. Nu skulde jeg mene, at, dersom der blev lempet paa det Punkt, vilde en Forøgelse af Militærmagten blive gjort overflødig. At en forøget Militærstyrke skal staa som noget Truende overfor Arbejderbefolkningen og søge at faae dem til at høre Ryg for det Nag, som allerede hviler paa dem, mener jeg er feilagtigt. Befolkningen skal have saadanne Vilkaar, at den kan komme til at bruge sin Arbejdsstyrke, være sine Hænder som frie Mænd, og der skal gjøres Lempelser i mange andre Retninger. Der skal sørges for, at Ingen bliver tvungen til mod sin Villie at opholde sig paa Derne eller til mod sin Villie at arbejde for visse Folk. Jeg tør ikke sige, i hvor stor Udstrækning det nu sker; men jeg har fadet det Indtryk gennem Folk, der kjende Forholdene nærmere, at der gjøres mange Ting for at forebygge, at Arbejderbefolkningen kommer til at stifte Konvition. Alt Saadant gjør for mit Bedkommende, at jeg har faaet det Indtryk, at der er ganske andre Ting, der skulle foretages paa disse Der for at hjælpe tilrette, end en Forøgelse af Militærstyrken. Desuden kunne vi ikke frigjøre os for den Tanke, at, dersom den Militærstyrke, der er anordnet for St. Croix, virkelig havde været tilstede og gjort sin Pligt er det meget sandsynligt, at den havde kunnet forebygge, hvad der er sket. Det kan kun lidt nytte, at en Militærstyrke er tilstede, naar vi ikke have Sikkerhed for, at den er aarvaagen og paapasfende. Jeg veed ikke, om vi have Sikkerhed derfor, jeg siger kun, at det har gjort det Indtryk paa mig, at Militærstyrken ikke har været aarvaagen; man kan jo ikke sige noget med Bestemthed om Forhold, der ligge saa langt borte. Jeg skal bemærke, at, skjøndt vi kunne have megen Interesse for en Obefolkning, der staar under dansk Overighed og dansk Eghedsret, kunne vi dog ikke frigjøre os for at komme til at tænke paa, at denne Befolkning er meget lidt dansk, om den er dansk. I Tilfald Arbejdsherrerne, Arbejdsgiverne, ere ikke danske Mænd, og om det er rigtigt for Danmark at vedblive at øse Penge ud i det Uendelige til saa fjernliggende Besiddelser, er et Spørgsmaal, som jeg mener, det ogsaa er værd at tage under Overveelse. At arbejde imod Naturens Orden vil altid straffe sig, og kan denne Sufferproduktion paa Derne ikke foregaa uden ved kunstige Midler, derved, at der stadig gjøres store Opofferelser, saa mener jeg, at det er rigtigt, at en saadan Produktion opgives; men ialtfald maa

det da interessere Danmark og den danske Befolkning meget lidt at opretholde en Sufferdyrkning og Sufferaal paa Der, hvor vi vide, at det ikke giver en Dros Jordel at dyrke Suffer. Men lad det nu være, som det vil; det er Utsammen en sammenhængende Række, og jeg vil derfor for mit Bedkommende haabe, at Landstinget vil tage samtlige Forhold under Overveelse i Forbindelse med dette Lovforslag. Skulde det ikke blive Tilfældet, at Landstinget vilde behandle Sagen i et Udvalg, hvad jeg ingen Mening har om, saa maatte jeg for mit Bedkommende meget bestemt være imod det foreliggende Lovforslag; men for det Tilfælde, at Landstinget skulde være af den Mening, at det vil tage samtlige Forhold op til Drøftelse, — det er jo Noget, som er billigt nok, og Landstinget vil vel ogsaa nok række sin Haand dertil —, har jeg blot villet pointere, at mit Standpunkt til dette Lovforslag og til de vestindiske Der i det Hele er det, at vi ikke bør vedblive at øse Penge ud i det Uendelige til Forhold, som vi ikke have rigtig Herredømme over, og under hvilke vi ikke kunne have noget virkeligt Tilsyn med Pengenes Anvendelse.

Finantsministreen (Estrup): Jeg har ønsket allerede nu at tage Ordet for at berigtige en Misforstaaelse, som den sidste ærede Taler har gjort sig skyldig i, og som muligvis kan bero paa, at de paagjældende Forhold ikke ere ham og andre ærede Medlemmer af dette Thing fuldt kjendte. Det ærede Medlem gjorde med fuld Høj opmærksom paa, at Kommissionen har behandlet og udtalt sig om mange andre Spørgsmaal end blot det militære Spørgsmaal, og at den i sin Betænkning har paavist alvorlige Brist i de koloniale Forhold foruden Mangelen af tilstrækkelig Evne til at bære de militære Udgifter og altsaa at holde en saadan Styrke, som er fornøden til Opretholdelse af No og Orden derude. Men det ærede Medlem har Ret i, at Kommissionens Flertal har indstillet Andet til Afgjørelse herhjemmesra ved Lovgivningsmagten herhjemme end netop de Forhold, som i dette Døeblik foreligge det ærede Thing til Overveelse og Bedømmelse. Naar det ærede Medlem vil efterse, hvad Kommissionens Flertal, Side 50, har foreslaaet, vil han se, at det gaar ud paa under Nr. 1, at Statskassen overtager Udgifterne ved den paa de vestindiske Der fornødne Militærstyrke, for det Andet, at der fra 1ste April 1881 paa St. Croix indføres en Indkomsskat og en Romsfat — da det er den 1ste April 1881, som nævnes, er det altsaa et Spørgsmaal, som ikke i Døeblikket foreligger —, og for det Tredie, at der ved Bestemmelsen af hvert af de to vestindiske Kommuners Bidrag til de almindelige Statsfornødenheder tages ethvert efter de nævnte Kommuners døeblikkelige, finantsielle Status muligt Hensyn til, at den